

МАРТЕНИЧКА

Това се е случило много отдавна, въ онова време, когато хората още живели въ сламени колиби, когато е нямало фабрики за платове, а сами си тъчели на дървени станове. Тогава нямало и градове, а само малки села, сгъшени изъ планинитѣ, или разхвърлени по равнинитѣ. Въ едно малко планинско село живѣла стара баба съ внучката си Мартеничка. Тѣ били много бедни, имали само по една дрешка и една черга за спане. Внучката събирала гъби отъ гората, носѣла дръвца, а баба ѝ варѣла сладка чорбича.

Тѣй си живѣли тѣ, доволни и щастливи, цѣлото лѣто. Но дошла зимата, тежки сиви облаци покрили небето, засвирилъ вѣтрътъ, завалялъ снѣгъ, день, два, недѣля, месеци . . .

Варѣла бабата сушени гъби въ черното котле и се молѣла на Бога да даде радостъ и здраве на добрата ѝ внучка. Една заранъ бабата рекла:

— Мартеничке, слушай чедо, като че ли пролѣтътъ иде. Видѣхъ тази заранъ цвѣнало кокиче въ градинката. Я изтичай по баирчето, или горе при студеното изворче, вижъ дали ледътъ се е стопилъ, дали е цвѣнало минзухарчето? . .

Припнала внучката, изтичала горе, видѣла, че минзухарчетата подали жълти главички, видѣла и щъркелитѣ да идатъ отъ югъ къмъ тѣхното село. Зарадвала се Мартеничка и се спустнала по-скоро да обади радостната вестъ на баба си. Тичала Мартеничка, а немирниятъ

вѣтръ развѣлъ фустичката ѝ, и тя се закачила за трънака. Дръпнала се Мартеничка и фустичката се скъсала. Разплакала се, развивала се. Докато дойде баба ѝ, щъркелитѣ разграбили парцалчетата и почнали да си виятъ гнѣзда. Дошла бабата, викнала къмъ тѣхъ и имъ се замолила:

— Мили щъркелчета, дайте парцалчетата да закърпимъ на Мартеничка фустичката.

— Не даваме, — рекли щъркелитѣ.

— Дайте ги, — се молила бабата, — тя е добро и послушно момиче.

— Тѣй ли? — Рекли щъркелитѣ, — добре тогава. Всички ще дадемъ по две кончета нова фустичка да ѝ изтъчешъ. Бѣличка, като Мартеничка и червена като бузкитѣ ѝ.

Дали щъркелитѣ концитѣ, свързала ги бабата, пресукала ги, но видѣла, че за нищо не ставатъ. Не за фустичка, ами не може съ тѣхъ дори да закърпи фустичката. Чудила се бабата, маяла се. Какъ ще усмири разплаканата си внучка. Паравързала вжзела на кърпата си, извадила сребърна парица, продупчила я, и я вързала на концитѣ.

— Ха сега, Мартеничке, — рекла бабата, — дай си ржчикката, ще вържа тая паричка на нея, та като порастнешъ голѣма, нова фуста да си изтъчешъ. Бѣличка и червеничка, както заръчаха щъркелитѣ.

Зарадвала се Мартеничка, засмѣла се. Грѣйнало тепло слънце и съ златнитѣ си лъчи стопило снѣга. Разцвѣнали се дърветата, запѣли